

La responsabilitat dels irresponsables

Albert Pons Valon

Són un fet tradicional en la història de la humanitat els crits, esgarips i malediccions que emet la societat, sigui la que sigui, davant de situacions penoses o fets negatius naturals o provocats, amb la immediata atribució de culpa a l'altre, sigui poble veí, grup social diferent, immigració o poder públic o econòmic: "Piove. Porco governo!".

Mai no en som responsables nosaltres, mai els nostres fills no han tirat la primera pedra, mai no hem deixat pols que es pugui convertir en llot. Sempre hem estat els bons, els nets, els assenyats. La culpa rellisca, la denúncia és fàcil. La biga i la palla.

Ara, oh miracle!, hem descobert que la nostra societat - penso en Barcelona, però també en Lloret, les costes Brava i Dorada, la Cerdanya, l'Aran...- és un pot de merda i segons les característiques territorials particulars, una invasió de borratxos, vàndals, maleducats, egoistes, depredadors, incendiàries. La nostra joventut no respecta res, ganduleja, es droga, fornica pels descosits i es reuneix en grups o bandes amb entreteniments vio-

lents o molestos de soroll, i delictes. Són uns irresponsables? Tots? Ells sols?

El nostre poble ha perdut el nord. La culpa, de qui és? Dels pares? De l'escola? Dels governs? Dels mitjans de comunicació? Dels vells? Dels líders? O potser dels músics? Jugadors de petanca? O els fabricants de fuet?

Aquí i ara sembla que els nostres avis (pares dels avis) no en són gaire culpables, donat el temps transcorregut i dues guerres per entremig, i el col·lectiu fàcilment acusable, els immigrants, ho són poc per manca material de temps en la destrucció del nostre autoproclamat tarannà de poble exemplar i civilitzat.

La pèrdua de civisme social mitjà recau, sense embuts, en la nostra generació, la que va treballar la postguerra i la transició. Entre tots hem posat les pedres de la disbauxa. Els avis - pares amb la pràctica pèrdua del principi d'autoritat i la generalitzada indolència educativa, els mestres amb el càncer progressista de llibertat i escèptica no formativa, els líders d'opinió i els governs (especialment de progrés de manual) amb les crostes del 68 i els recels (que comparteixo però que cal valorar en un projecte de civilització de futur) contra l'anterior règim cosa que ha portat als tics i les síndromes de democràcia i bonisme, és a dir, a l'internacional del papanatisme. Tots en som culpables, no ens excusem en forces estranyes i poders superiors, ni el de l'infern, ni el contuberni judeo-massònic ni en la Cinquena Internacional, ni en el govern secret de les multinacionals, ni en les històries del Codi Da Vinci o els "Illuminati".

La humanitat, l'espècie hu-

mana, és un formiguer regit per inclinacions socio-biològiques pròpies d'una forma de vida gregària inherent a l'espècie, que funciona des dels seus orígens i salta en el buit o fa gestes sorprenents. La veritat és que ha funcionat raonablement bé i ens hem convertit en la força dominant entre les formes de vida del planeta.

Estem davant d'una mutació? No, estem en una evolució normal amb factors tecnològics explosius poques vegades presents, - pensem

el que va significar el descobriment del foc, que va conformar una nova relació social, les energies i la industrialització des del punt de vista econòmic i demogràfic, etc.-, a més, aquesta vegada en el marc inèdit de la globalització de l'espècie humana i la seva interrelació total amb problemes que ens porten a un horitzó desconegut.

En el nou escenari, la responsabilitat és de tots però això no és excusa per ser irresponsables un a un. Som un riu desbordat que busca una nova lletra però cadascú ha de governar el seu llaüt assumint amb seny la seva ínfima part de responsabilitat i exercint-la. No ens podem queixar, ja que som grans de sorra i gotes d'aigua de l'immens oceà. És molt fàcil donar la culpa a la gota veïna però no som simples espectadors.

No caiguem en el nihilisme de l'aguda ironia italiana del: "Chi fa non sa, chi sa non fa, chi puo non vuole, chi vuole non puo, cosi il mondo va come va".

Assumim l'única responsabilitat que podem assumir, la nostra, dintre de la mínima gota que ens ha tocat, i fem el que creiem que calgui, i donem l'exemple que cal donar. Si no, contribuïm al caos general.

La pèrdua de civisme recau en la nostra generació

